

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

L'anticatala

"De cop i volta, tothom hi té alguna cosa a dir: una dama de Santander m'insistia l'altre dia que cap taxista de Barcelona no parla en català; un periodista del liberalisme iberoamericà em manifesta la seva solidaritat per la intolerància lingüística que segons ell patim a Catalunya; un bon amic de Madrid m'assegura de bon cor que CiU practica un fonamentalisme integrista inspirat en Khomeini."

Julio Anguita.

Dilluns, 5. Mai no havien existit a la resta d'Espanya tants especialistes espontanis en Catalunya. De cop i volta, tothom hi té alguna cosa a dir: una dama de Santander m'insistia l'altre dia que cap taxista de Barcelona no parla en català; un periodista del liberalisme iberoamericà em manifesta la seva solidaritat per la intolerància lingüística que segons ell patim a Catalunya; un bon amic de Madrid m'assegura de bon cor que CiU practica un fonamentalisme integrista inspirat en Khomeini. Pensar una resposta sensata tantes vegades arriba a fatigar. Afegeixo de seguida que tothom té dret a opinar com vulgui, de la mateixa manera que hi ha nacionalistes catalans que encara es pensen que la resta d'Espanya és un món endarrerit i folklòric, de pandereta. Es ben curiós, per això, que segons les darreres enquestes el líder polític més popular d'ara sigui Julio Anguita, capaç de desacreditar amb un exabrupte tota la burgesia catalana.

Dimarts, 6. Tornem a les taules del restaurant Gaig, amb la visió prístina d'una carta no gaire extensa però meravellosa. Retorno als canelons de la casa, afavorits per una cremositat d'excel·lència que ens permet de considerar sense provocació els tòpics quantiosos de la conferència del Caire, pel camí dels errors malthusians. En realitat, els recursos són de cada vegada més accessibles i no més escassos, gràcies a la tecnologia, la revolució verda. La taxa de mortalitat minva pertot

La conferència del Caire.

arreu i encara ningú no ha demostrat que el creixement de la població sigui un obstacle per al creixement econòmic. Al segle passat, el nostre planeta només podia donar de menjar a mil milions de persones i fa deu mil anys només n'hi podien menjar quatre milions. Ara som cinc mil milions i vivim més anys i amb més salut que mai, sense grans epidèmies. Un article fonamental del demògraf Julin L. Simon recorda que l'esperança de vida als països rics gairebé s'ha triplicat aquests darrers dos segles i gairebé duplicat als països pobres, aquestes darreres quatre dècades. També veiem que moltes de les coses que comprem –bolígrafs, camises, pneumàtics– de cada vegada poden ser més barates, perquè de cada vegada sabem produir amb costos més reduïts. Afegim-hi que l'increment de productivitat agrícola per unitat de superfície ha crescut amb molta més rapidesa que no la població. Amb l'alarmisme demogràfic passa com amb els disbarats del catastrofisme ecologista: el batibull del Caire recorda la conferència de Rio, quan encara deien que el creixement ho destruiria tot. Però la realitat és que de bell nou hem aconseguit de pescar truites al Tàmesi i ara acceptem que l'aire i l'aigua dels grans països industrialitzats són més nets avui que ahir.

Dimecres, 7. De sobte la moral kantiana i el missatge evangèlic passen a segon terme, perquè la realitat ens ensenya lliçons molt més profitoses que no el Sermó de la Mun-

isme es fa popular

RAFA GIL

Felipe González.

tanya o la moral pública de Confuci. Ara tots els escriptors que no escriuen, però que tenen vocació de comunicador televisiu, i tots els periodistes joves sense ortografia, però amb ganes de presentar un *reality show*, escolten amb ànsia la veu seductora: "Assassineu de la forma més aparatosa, trafiqueu amb monumentals quantitats de droga, violeu les vostres tietes, feu tot el que calgui i tindreu un programa de televisió".

Dijous, 8. Des de les quimbambes Felipe González anuncia que li convé de parlar amb José María Aznar per evitar tanta confusió. La metamorfosi de Felipe González és un prodigi que Suetoni no hauria imaginat. De màxim celebrant de la confusió a màxim entenedor del catalanisme històric: és encara més espectacular que el pas de l'antiatlantisme a la fe en l'OTAN. Tot i així, advertim l'estranya simetria espectacular: Anguita diu pestes de la burgesia catalana i Felipe González la descobreix com una pura *magistra vitae*. Com diuen a Mallorca, sempre plou quan no hi ha escola.

Divendres, 9. Amb les mans fent-li de *slip*, el candidat Thomas Kruger posa nu al seu cartell electoral. Vol un escó pel Berlín Est al Bundestag, un escó per la socialdemocràcia que ara lidera Scharping. Pel que diuen els diaris, Kruger és un especialista en reformes educatives. Ara, quan Kruger entra en un cafè, la gent crida: "És ell, el polític

ARXIU

Rudolph Scharping.

nu". L'estil no agrada a Scharping, però el seu candidat nu ha de lluitar com sigui contra l'hegemonia dels ex-comunistes al Berlín Est. Kruger diu que, de fet, no és un exhibicionista. El model de campanya és assequible per a les properes eleccions municipals de Barcelona, encara que no sabem qui serà el primer candidat que es decidirà a fotografiar-se nu i a repartir el pòster electoral per les estacions de metro. L'exemple supera amb tanta força qualsevol imatge de candidat cavalcant un elefant o embolicat amb una senyera que m'hi jugaria alguna cosa que a la campanya per l'Ajuntament de Barcelona hi haurà almenys un candidat tan despulat com Thomas Kruger.

Valentí Puig